

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France przeciwko Viaticum, Luteciel

(Sprawa C-237/08)

(2008/C 209/40)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de Cassation, chambre commerciale, financière et économique, Francja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google France

Druga strona postępowania: Viaticum, Luteciel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania, który udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i zapewnia, na podstawie umowy o odsyłaniu, utworzenie i uprzywilejowane wyświetlanie, na podstawie tych słów kluczowych, reklamowych linków do stron, na których oferowane są towary identyczne z towarami, dla których znaki zarejestrowano, lub towary do nich podobne, używa tych znaków towarowych w sposób, którego uprawniony do nich może zakazać?
- 2) Czy w przypadku, gdy takie używanie nie stanowi używania, którego uprawniony do znaku towarowego może zakazać na podstawie dyrektywy lub rozporządzenia [Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnego znaku towarowego]⁽²⁾ podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania może być uznany za świadczącego usługę społeczeństwa informacyjnego polegającą na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r.⁽³⁾, w związku z czym nie można pociągnąć go do odpowiedzialności zanim uprawniony do znaku nie powia-

domi go, iż używanie oznaczenia przez reklamodawcę jest niezgodne z prawem?

⁽¹⁾ Dz.U. 1989, L 40, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France przeciwko CNRRH, Pierre'owi-Alexisowi Thonetowi, Brunowi Raboinowi i Tiger, franchisingobiorcy „Unicis”

(Sprawa C-238/08)

(2008/C 209/41)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de Cassation, chambre commerciale, financière et économique, Francja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google France

Druga strona postępowania: CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin i Tiger, franchisingobiorca „Unicis”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zastrzeżenie przez przedsiębiorcę w umowie o odpłatnym odsyłaniu w Internecie słowa kluczowego, które — wpisane w zapytaniu — powoduje wyświetlenie się linku proponującego połączenie się ze stroną prowadzoną przez ten podmiot, na której oferuje on sprzedaż towarów lub świadczenie usług i na której odnaleźć można oznaczenie odtwarzające lub imitujące znak towarowy zarejestrowany na rzecz osoby trzeciej dla oznaczania towarów identycznych lub podobnych, bez zgody uprawnionego do tego znaku, stanowi samo w sobie naruszenie prawa wyłącznego przyznanego temu ostatniemu przez art. 5 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r.⁽¹⁾?

- 2) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania, który udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i zapewnia, na podstawie umowy o odsyłaniu, utworzenie i uprzywilejowane wyświetlanie, na podstawie tych słów kluczowych, reklamowych linków do stron, na których oferowane są towary identyczne z towarami, dla których znaki zarejestrowano, lub towary do nich podobne, używa tych znaków towarowych w sposób, którego uprawniony do nich może zakazać?
- 3) Czy w przypadku, gdy takie używanie nie stanowi używania, którego uprawniony do znaku towarowego może zakazać na podstawie dyrektywy lub rozporządzenia [Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego] ⁽¹⁾, podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania może być uznany za świadczącego usługę społeczeństwa informacyjnego polegającą na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. ⁽²⁾, w związku z czym nie można pociągnąć go do odpowiedzialności zanim uprawniony do znaku nie powiadomi go, iż używanie oznaczenia przez reklamodawcę jest niezgodne z prawem?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-244/08)

(2008/C 209/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Aresu i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Włoska — w odniesieniu do zwrotu podatku VAT podatnikowi będącemu rezydentem w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, nawet mającemu stały zakład we Włoszech — uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 1 ósmej dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju ⁽¹⁾ oraz art. 1 trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty ⁽²⁾, w zakresie, w jakim zobowiązuje podatnika mającego siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, lecz mającego stały zakład, który w danym okresie dostarczał towary lub świadczył usługi we Włoszech, do uzyskiwania zwrotu podatku VAT za pomocą mechanizmu przewidzianego w tych dyrektywach, a nie w drodze odliczenia, w przypadku gdy towary i usługi są nabywane nie za pośrednictwem stałego zakładu we Włoszech, lecz bezpośrednio od głównego zakładu w miejscu siedziby;
- Obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc niniejszą skargę Komisja zwraca się do Trybunału o stwierdzenie, że włoskie przepisy zobowiązujące podatnika podatku VAT, który ma siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, lecz który ma również stały zakład we Włoszech, dokonującego w danym okresie dostaw towarów lub świadczenia usług we Włoszech, do uzyskiwania zwrotu podatku VAT za pomocą mechanizmu przewidzianego w dyrektywie 79/1072/EWG (ósmej dyrektywie VAT) i w dyrektywie 86/560/EWG (trzynastej dyrektywie VAT), a nie za pomocą zwykłego mechanizmu odliczenia przewidzianego jako zasada w dyrektywie 77/388/EWG ⁽³⁾ (szóstej dyrektywie VAT), w przypadku gdy towary lub usługi nie są nabywane za pośrednictwem stałego zakładu we Włoszech, lecz bezpośrednio od głównego zakładu w miejscu siedziby, są niezgodne z prawem wspólnotowym.

Tego rodzaju przepisy, nadmiernie utrudniające zainteresowanym podatnikom wykonanie ich obowiązków podatkowych, są zdaniem Komisji sprzeczne z przepisami i ogólnymi zasadami przywołanych wyżej dyrektyw, na podstawie których zagraniczny podatnik mający stały zakład we Włoszech i dokonujący za pośrednictwem tego zakładu transakcji handlowych